

[Svend Nielsen.]

om denne Beskatningsform, gælder stadig væk i Dag. Imidlertid kan det ikke nægtes, at uanset hvor meget der end er talt og skrevet mod de indirekte Skatter, har der Aar for Aar gradvis fundet en Forhøjelse Sted af dem, og denne Udvikling er sket lige fra omkring den første Verdenskrigs Udbrud og indtil Dato.

Det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav Udtryk for i Dag, at Landets skiftende Finansministre gennem alle disse Aar har haft et særlig venligt Blik tilovers for Tobakken. Den har maattet holde for meget ofte. Ser man paa den Udvikling, der har fundet Sted omkring denne Tobaksafgift i de sidste 30—40 Aar, viser det sig, at fra saa godt som intet er den blevet forvandlet til en meget, meget betydelig Indtægtskilde for Staten. Omkring ved første Verdenskrigs Udbrud udgjorde Afgiften et beskedent Beløb paa $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg skal nævne nogle enkelte Tal til Belysning af, hvordan den gradvise Stigning af denne Afgift har forment sig. Da den første Verdenskrig var afsluttet, var Afgiften forøget til 11 Mill. Kr. Vi maa gaa ud fra, at man ogsaa under de ekstraordinære Forhold, man dengang havde i Landet, har gjort opmærksom paa, at det, der her skete, var midlertidige Forhøjelser — det var Foranstaltninger, som var nødvendiggjort af Krigtidens Forhold og alt det der. Men det viste sig jo, at disse midlertidige Forhøjelser blev varige Forhøjelser, og man byggede videre paa dem. I 1928, altsaa 10 Aar senere, var man oppe paa $24\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og endelig, da vi stod umiddelbart foran den anden Verdenskrigs Udbrud, var disse Afgifter steget til 53 Mill. Kr. Hertil kom saa 17 Mill. Kr. i Toldafgifter, altsaa i alt 70 Mill. Kr. Under den anden Verdenskrig, altsaa i den Periode, hvor langt den overvejende Del af Befolkningen fik Levofoden ganske betydeligt forringet, dels gennem det Lønstop, som man i 1940 blev enig om at gennemføre mod vort Partis Ønske, og dels gennem de voldsomme Prisforhøjelser, fortsattes Stigningen i de Afgifter, som Folk skulde betale, og disse Forhøjelsers Fart sattes yderligere op. I 1939 udgjorde Afgifterne, som jeg har nævnt, 53 Mill. Kr., men allerede i 1940 var Tobaksafgiften oppe paa 90 Mill. Kr., og saa gik det videre Slag i Slag, Aar efter Aar. I 1941 var den 97 Mill. Kr., 1942 ca. 154 Mill. Kr., der var saa et beskedent Fald i 1943 til 137 Mill.

Kr., men i 1944 var der igen Tale om en yderligere Stigning. Man var nu oppe paa 190 Mill. Kr., og til Tallene for 1942, 1943 og 1944 maa lægges den Afgift, man gennemførte paa Røgtobak af indenlandsk Avl. Det hed sig jo ogsaa ved Gennemførelsen af disse ganske betydelige Forhøjelser i Afgifterne, at det var Foranstaltninger, der var nødvendiggjort af Krigtidens og Besættelsestidens ekstraordinære Forhold, men det synes jo at skulle gaa efter den anden Verdenskrig som efter den første, at det, man ved Foranstaltningernes Gennemførelse kaldte midlertidige Foranstaltninger, søger man ikke alene at bibeholde som varige Foranstaltninger, men man bygger endog videre ad samme Baner.

Fra vort Partis Side har vi ofte gjort opmærksom paa, at vi ikke under nogen Omstændigheder vil medvirke til en Fortsættelse af Besættelsestidens uretfærdige økonomiske Politik. Vi har fremhævet Nødvendigheden af, at denne bringes til Ophør; vi har gjort det ogsaa ud fra den Betragtning, som vi meget ofte har fremhævet, ogsaa fra denne Talerstol, at hvis Landet virkelig skal genopbygges, hvis der skal skabes et nyt og bedre Danmark, gør man det ikke ved at fortsætte Uretfærdigheder over for langt den overvejende Del af det danske Folk, thi saadanne Uretfærdigheder fører ikke til Samling, men de fører tværtimod til en Forøgelse af den sociale Spænding inden for Samfundet.

Der har ret ofte, naar Tobaksafgiftsproblemet har været diskuteret her i Tinget, været talt om, hvorvidt man her stod over for Luksus, Ting, der kunde betragtes som noget, der kunde undværes, eller om man stod over for Varer, som man maatte anse det for rigtigt og rimeligt, at ogsaa den brede Befolkning fik Andel i. Og fra alle Sider er det jo blevet fremhævet, at det, der her var Tale om, ikke var Luksus; hverken Piben, Cigaren eller Cigaretten efter Frokost kunde betragtes som saadan; her var tværtimod Tale om en oplivende Stimulans, som man burde sikre Befolkningen. Men uagtet dette Synspunkt har været anlagt, gennemfører man her en Beskatningspolitik, som om der var Tale om en endog meget sjælden Luksusvare, som om der var Tale om en Vare, man burde søge at sikre ikke Folk i Almindelighed, men Folk, der er mere velbeslaaet med Mønt.

Cigaretten har været til Debat her, og